

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi B. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 sierpnia 2017 r., sygn. akt I ACa (...)

w sprawie z powództwa B. B.

przeciwko (...) TUiR S.A. w W. dawniej L. S.A. w M. Oddział w Polsce z siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2018 r.,

1) odrzuca skargę,

2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powódki B. B. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 sierpnia 2017 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest

niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi oraz wnioszek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Zgodnie z przepisem art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c. podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wynika to z charakteru postępowania przed Sądem Najwyższym oraz z funkcji tego Sądu ukonstytuowanego jako sąd prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Ocena dowodów pozostaje zatem wyłączną domeną sądów powszechnych i nie może być dokonywana oraz kontrolowana przez Sąd Najwyższy.

Skarżąca zarzuciła wyłącznie naruszenie przez Sąd Apelacyjny normy uregulowanej w art. 278 k.p.c. Mając na uwadze ograniczenia podstaw skargi podniosła, że jej skarga nie dotyczy treści ustaleń faktycznych, a jedynie kwestionuje metodykę przyjętą przez Sąd drugiej Instancji, prowadzącą do ich poczynienia, powołała się przy tym na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2017 r., sygn. akt I UK 376/16, (www.sn.pl). Z uzasadnienia tego wyroku wyraźnie wynika, że orzekający w tamtej sprawie Sąd przesądził o okoliczności faktycznej mogącej mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy bez skorzystania z wiedzy specjalnej. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi. Sąd Apelacyjny bowiem poczynił ustalenia faktyczne biorąc pod uwagę opinię biegłego sądowego, ale - do czego miał prawo - ocenił ją odmiennie niż Sąd Okręgowy, uwzględniając ogólny charakter zaleceń lekarskich, które obecnie nie są związane z usuwaniem skutków wypadku powódki. Na tej podstawie ustalili, że potrzeba ponoszenia wydatków wynikających z usuwania skutków wypadku obecnie nie występuje. Jest to ustalenie faktyczne, z którym skarżąca polemizuje, podnosząc zarzut rażącego naruszenia art. 278 k.p.c.

Argumentacja sprowadza się zatem w istocie do polemiki z ustalonym w niniejszej sprawie stanem faktycznym, który wiąże Sąd Najwyższy, a tym samym skarga powódki jest niedopuszczalna jako nieoparta na ustawowej podstawie i już z tej przyczyny podlega odrzuceniu (por. postanowienia SN z dnia 27 września 2013 r., sygn. akt V CNP 90/12, z dnia 6 sierpnia 2012 r., sygn. akt II CNP 30/12, www.sn.pl, z dnia 28 marca 2006 r., sygn. akt V CNP 55/06, nie publ., z dnia 9 maja 2005 r., sygn. akt V CNP 2/05, www.sn.pl).

Skarga nie spełnia też wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Należało wykazać, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje żaden środek prawny, za pomocą którego mogłoby nastąpić jego wzruszenie. Skarżąca musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (zob. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 50/08, www.sn.pl). Skarżąca, odnosząc się do tej przesłanki stwierdziła jedynie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych było niemożliwe ze względu na art. 398² k.p.c., który przesądza o niedopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawach o prawa majątkowe, gdzie wartość przedmiotu sporu jest niższa niż 50 000 zł oraz że brak jest przesłanek do złożenia wniosku o wznowienie postępowania. O ile wykazała niedopuszczalność skargi kasacyjnej, to jednak nie przedstawiła jakiegokolwiek wyводу prawnego w przedmiocie niemożliwości skorzystania z innych środków prawnych. Jednozdaniowe ogólne twierdzenie jest niewystarczające.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Odnosząc się do wniosku pozwanego (...) TUiR S.A. z siedzibą w W. o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi, zawartego w odpowiedzi na skargę, należy wskazać, że żądanie to zostało związane z innym oczekiwanym rozstrzygnięciem w postaci odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania i ewentualnie oddalenia skargi. Skutkuje to tym, że koszty sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na skargę nie mogą być uznane w razie jej odrzucenia za koszty celowej obrony w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. (por. m. in. postanowienia SN z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7 - 8, poz. 91, Biuletyn SN 2014, nr 9, s. 9 - 10, z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt III SK 23/13, z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt II CSK 397/12, www.sn.pl).

jw